

Dysertacja „*Polscy wygnańcy w radzieckiej Azji Środkowej, Iranie i Indiach w latach drugiej wojny światowej oraz ich późniejsze losy*” poświęcona została polskiej ludności cywilnej pozbawionej wolności przez władze ZSRR oraz jej wychodźstwu i czasowemu zamieszkaniu w polskich osiedlach w Iranie i Indiach.

Dysertacja składa się z trzech rozdziałów. W rozdziale pierwszym omówiono m.in. sytuację na ziemiach polskich zagarniętych przez ZSRR, tzw. amnestię, tworzenie Wojska Polskiego, sytuację ludności cywilnej i jej ewakuację do Iranu. W ostatnim podrozdziale przedstawiony został obecny stan cmentarzy w byłej radzieckiej Azji Środkowej.

W rozdziale drugim scharakteryzowano sytuację Polaków w Iranie, w tym m.in.: stan zdrowotny, miejsca rozmieszczenia, organizację i życie codzienne, działalność przedstawicielstw polskich organów państwowych, rozwój szkolnictwa, harcerstwa, działalność kulturalną, naukową i religijną. W ostatnim podrozdziale omówiono obecny stan polskich cmentarzy w Iranie.

Pobyt ludności polskiej w Indiach przedstawiony został w rozdziale trzecim, w którym omówiono m.in. działalność i rolę polskiego konsulatu w Bombaju, ośrodki uchodźcze, życie codzienne, rozwój szkolnictwa, harcerstwa, działalność kulturalną, religijną oraz formy rozrywki.

W dalszej kolejności przedstawiono powojenne losy polskich uchodźców z Indii, ukazując ich sytuację po powrocie do Polski oraz losy tych, którzy zdecydowali się pozostać na obczyźnie. W ostatnim podrozdziale omówiono początki działalności Koła Polaków z Indii z lat 1942-1948.